

Dom i denne Henseende, forekommer mig, man især kan see af den Betænkning, der er afgiven af Magistraten. Den indeholder, saavidt jeg skjønner, mange urigtige Opfattelser af, hvorledes Skatten egentlig skal forståes, hvilket Grundlag der egentlig skal være for den. Jeg troer, at man i det Hele for meget er kommen til at see paa Værdien idetfor at see paa Indtægten. Man skal altid huske paa, at Skatten kan kræves der, hvor der er Midler til at betale den, men ikke hvor der figurerer Værdier, som ikke ere tilstede. Det kan ikke nytte en Mand noget, at han eier et stort behæftet Sted af 100,000 Rd. Værdi, naar han ikke har 100 Rd. Indtægt deraf. Naar man saa siger: Ja, saa sælger han dette Sted, saa gaar det over paa andre Hænder, og derved naaer man derhen hvor man skal, saa siger jeg, det er fuldkommen rigtigt, men naar man, hvad jeg troer er Tilfældet, maa indrømme, at det i det Hele var en urigtig Opfattelse af Forholdene i 1857, naar man troede, at man indførte en Beskatningslov for Sundhedsvæsenets Skyld, medens man derimod haardt rammede en heel Deel Bygningsforetagender, der med god Grund vare foretagne under andre Forudsætninger, og naar man dertil søier, at man senere ikke har vovet sig til gennemgribende, omfattende Foranstaltninger, for at udjævne den hele Beskatningsmaade, der i en Række Aar har været fulgt i Kjøbenhavn, saa troer jeg, man med Grund kan vente, at der skeer en snærlig Undersøgelse af dette Forhold, for at saavel Regjeringen som Magistraten og vi kunne blive istand til bedre at dømmе om disse Forhold. Udgaaende fra denne Betragtning, skal jeg tage mig den Frihed at stille følgende Forespørgsel til den ærede Indenrigsminister: „Er der fra Ministriets Side gjort forberedende Skridt til Udførelsen af den Revision, som er paabudt i § 25 af Lov af 19de Februar 1861 om Omordning af de kommunale Skatter i Kjøbenhavn? Spørgsmaalet gjælder især de i denne Lovs §§ 2 og 3 omhandlede Skatter.

Indenrigsministeren: Saa interessant, det har været mig at høre den ærede Forespørgers Mening om denne stedfindende Ulempe og Aarsagen til samme, saa skjønner jeg dog ikke rettere, end at det ligger udenfor Spørgsmalets Omraade, nu at gaar ind paa de vanskelige og meget vidtløftige Spørgsmaal, hvorvidt de Klager, der lyde fra Kjøbenhavns udenbys Qvarterer om for høi Beskatning, ere grundede eller ikke. Jeg troer, at, naar man nøie undersøger dette Forhold, vil der maaskee findes enkelte Punkter, hvori en Afhjælpning kan være ønskelig, men at man tillige vil komme til det Resultat, at Aarsagen til den stedfindende Ulempe for en væsentlig Deel hidrører derafra, at man i sin Tid uden tilstrækkelig Capital og under meget dyre Conjuncturer har opført Bygninger under Forventninger om en Leie, som vare illusoriske, idet denne deels er sunken betydeligt, og det deels paa sine Steder har været umuligt at faae Leilighederne bortleiede. Jeg troer, at man vil finde, at en stor Deel af de Udgifter, der ganske vist hvile trykkende paa Vedkommende, ikke i Ordets egentlige Forstand kan henregnes til Skat, men at, hvad der er foretaget, f. Ex. for at skaffe ordentlige Gader og Afgang til disse Huse, ganske vist maatte skee for vedkommende Cieres Regning. Det er sikkert nok en stor aarlig Udgift, der saaledes paahviler dem, men den er dog ligefrem at betragte som den egentlige Betingelse for, at disse Eiendomme kunne have nogen virkelig Værdi og virkelig Brug. Man kan f. Ex. ikke betragte Vandskatten som Skat i Ordets egentlige Forstand; thi det ligger dog ganske udenfor det egentlige Beskatningsspørgsmaal, at man maa betale de Varer, man faaer, altsaa ligesaavel det Vand, man faaer ind i sit Huis, som det Ol, man bruger i sin Husholdning. Jeg troer saaledes, at Værdien af disse Klager i høi Grad vil reduceres; der kan være en stor Ulempe for Mange, der have vovet sig ind paa Speculationer ud over deres Kræfter og under Forudsætninger, som ikke have holdt Stik; det kan være en Grund for os til at beklage dem, men det kan ikke berettigge til nogen egentlig Afhjælpning ad Lovgivningsveien.